

Arrest

nr. 127 324 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Koreaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Noord Koreaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2010 en heeft op 18 september 2012 een derde asielaanvraag ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 november 2012, 10 juni 2013 en 14 november 2013.

1.3. Op 26 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Noord-Koreaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het district Pongchon, provincie Huanghaebukdo. U woonde sinds uw kindertijd echter al in Pyongyang stad. Uw vader was lid van de arbeiderspartij en behaalde de militaire graad van "jungjwa" (luitenant-kolonel). Later startte hij een loopbaan in de organisatie van de arbeiderspartij. Uw vader was werkzaam voor het Secretary Station Department van het Nationale Defensie Comité in Noord-Korea. Uw moeder was eveneens lid van de arbeiderspartij. Zij werkte als assistent-directrice binnen het departement handel. Uw jongere broer studeerde aan de Buitenlandse Talen Universiteit in Pyongyang. U was lid van de arbeiderspartij. U zelf studeerde af aan de Kim Ch'eak Luchtmacht universiteit in Chongjin. U behaalde de militaire rang van "chungwi" (luitenant). U werd eerst tewerkgesteld op de militaire luchthaven van de provincie Kangwon op de dienst van de luchtverkeercontrole. Nadien werd u overgeplaatst op de dienst "chamobu" in Hamhung. U werd ingezet ter voorbereiding van militaire operaties. Na enkele maanden kon u in 2008 aan de slag in het "departement nummer 75" van de chamobu, waarbij u buitenlandse geheime missies volbracht om zo buitenlandse valuta te bemachtigen voor het Noord-Koreaanse regime. U werkte er ongeveer een jaar. Onder valse identiteiten voerde u handelsmissies uit naar diverse landen. Zo reisde u naar China, Rusland en Japan. U was ook betrokken bij de Noord-Koreaanse wapenhandel. Ook importeerde u tweedehandswagens, elektrische apparaten en andere produkten. In april 2009 keerde u van uw laatste handelsmissie in Japan terug naar Noord-Korea. In Chongjin verkreeg u het bericht van uw moeder dat uw vader werd opgepakt door de Noord-Koreaanse veiligheidsdiensten en in vooronderzoek werd geplaatst in afwachting van een rechtszaak. U vermoedt dat uw vader het slachtoffer werd van een politieke afrekening binnen de arbeiderspartij. Uit vrees voor directe repercussies op uw eigen veiligheid in Noord-Korea, besloot u te vluchten. Vanuit het dorp Unggi nam u de trein naar Hasan. U dook enkele weken onder in het Russische Vladivostok alvorens verder te reizen naar Moskou. U reisde per vrachtwagen naar Wit-Rusland en vervolgens naar Duitsland. U reisde verder naar Nederland, waar u ongeveer drie maanden verbleef. U besloot hierna naar Dinant in België te gaan. U arriveerde hier in januari 2010. Op 12 januari 2010 werd u bewusteloos aangetroffen langs de kant van de weg in Spontin. U kon zich niet herinneren wat er gebeurde. U werd gehospitaliseerd tot 16 januari 2010. U diende hier op 11 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in.

Het CGVS nam op 25 augustus 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dat op 27 januari 2012 de weigeringsbeslissing bevestigde. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Zonder naar uw land van herkomst terug te keren diende u op 20 februari 2012 een nieuwe asielaanvraag in. U vreest nog steeds vervolgd te worden omdat u Noord-Korea verliet en dit als landverraad wordt gezien. U verklaarde ook nog steeds geheugenproblemen te hebben. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 23 februari 2012 de beslissing deze asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 18 september 2012 diende u hier een derde asielaanvraag in op basis van dezelfde elementen. U kan niet terug naar Noord-Korea. U verklaarde nooit naar Zuid-Korea te zijn geweest en niet te beschikken over de Zuid-Koreaanse nationaliteit.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u op het CGVS een Noord-Koreaans uitreispassje, een schriftelijke tussenkomst van het Belgische Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen dd. 29 augustus 2012, een brief van Dhr. (H.L.), een schriftelijke verklaring door u zelf geschreven en enkele medische verslagen neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangebrachte feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Uw tweede asielaanvraag nam DVZ niet in overweging omdat er geen elementen waren die de eerder genomen beslissing in positieve zin konden wijzigen en er geen ernstige aanwijzingen waren van het bestaan van

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe elementen en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van deze asielaanvraag volhart in het vluchtrelaas die eerder als niet bewezen werd beschouwd mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu wordt vastgesteld dat u geen dergelijke argumenten aanbrengt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van de Zuid-Koreaanse autoriteiten, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat u over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt. Bijgevoegde overeenkomst tussen de autoriteiten van Zuid-Korea en het CGVS toont aan dat het uitwisselen van gegevens over Noord-Koreaanse asielzoekers tot doel heeft na te gaan of asielzoekers in kwestie reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit verworven voor hun asielverzoek in België. Zoals blijkt uit toegevoegde informatie aan het administratieve dossier werden ook uw vingerafdrukken teruggevonden in de databank van tot (Zuid-)Koreaan genaturaliseerde Noord-Koreanen. U beschikte tevens over een Zuid-Koreaans paspoort. U hebt deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt (zie gehoorverslag CGVS van 14 november 2013, pp.2 en 8; gehoorverslag CGVS van 10 juni 2013, pp.2, 3 en 14; gehoorverslag CGVS van 29 november 2012, pp.1 en 2). Het gegeven dat u ondertussen de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft verkregen, heeft u echter nooit aangehaald. U hebt dan ook getracht om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden over uw nationaliteit. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulk cruciaal element als uw nationaliteit ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Zelfs na confrontatie met de informatie van de Zuid-Koreaanse autoriteiten, bleef u ontkennen over de Zuid-Koreaanse nationaliteit te beschikken (zie gehoorverslag CGVS van 14 november 2013, pp.2,4, 8 en 9). Deze vaststelling ondermijnt verder uw algehele geloofwaardigheid.

U werd tijdens uw laatste gehoor op het CGVS dd. 29/11/2012 geconfronteerd met bovengenoemde informatie aangaande uw staatsburgerschap in Zuid-Korea. U ontkende echter ooit in Zuid-Korea te zijn geweest, er ooit bescherming te hebben verzocht bij de Zuid-Koreaanse autoriteiten en ooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit te hebben bekomen. Uw verklaringen dat de Zuid-Koreaanse overheid u nooit een paspoort uitreikte, maar dat u wel Zuid-Koreaanse paspoort(en) op frauduleuze wijze verkreeg met behulp van de Noord-Koreaanse autoriteiten in het kader van het verrichten van geheime buitenlandse handelsbetrekkingen; staan haaks op de informatie die het CGVS bekomen heeft van de Zuid-Koreaanse overheid. Blijkens deze informatie werden uw vingerafdrukken teruggevonden in de databank van tot (Zuid-)Koreaan genaturaliseerde Noord-Koreanen en werd uw paspoort dus rechtstreeks uitgereikt door de Zuid-Koreaanse autoriteiten.

Meermaals geconfronteerd met de bevindingen van dit onderzoek gevoerd door het CGVS, volhardt u trouwens in de ontkening de Zuid-Koreaanse nationaliteit te bezitten (gehoorverslag CGVS 14 november 2013 p. 2, 9). U blijft herhalen dat uw vingerafdrukken mogelijk op een andere manier aangetroffen werden in Zuid-Korea, misschien door het gebruik van Zuid-Koreaanse paspoorten, of dat de Zuid-Koreaanse autoriteiten u mogelijk zo willen opsporen. U zou nooit in Zuid-Korea geweest zijn en zou er ook nooit als spion gewerkt hebben, zo stelde u (zie gehoorverslag CGVS 14 november 2013 p. 3). Echter zoals hierboven werd vermeld werden uw vingerafdrukken aangetroffen in een specifieke databank van tot (Zuid-)Koreaan genaturaliseerde Noord-Koreanen. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u het slachtoffer bent geworden van een vermeende verborgen politieke agenda van de Zuid-Koreaanse overheid naar aanleiding van uw politieke en militaire profiel en activiteiten in Noord-Korea. Immers kan afgeleid worden uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat Noord-Koreanen bij aankomst in Zuid-Korea onderworpen worden aan een grondig veiligheidsonderzoek alvorens zij de Zuid-Koreaanse nationaliteit kunnen bemachtigen, om eventuele spionnen en andere mogelijke gevaren voor de nationale veiligheid van het land tijdig op te sporen, zoals u dus ook zal ondergaan hebben. In het

licht hiervan en verwijzend naar de informatie over uw Zuid-Koreaanse staatsburgerschap, kan geconcludeerd worden dat uw profiel niet van die aard is, in tegenstelling tot wat u zelf beweerde, dat u eventuele moeilijkheden met de Zuid-Koreaanse overheid hoeft te vrezen bij terugkeer.

Daarenboven dient gewezen te worden op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde op de wijze waarop u vernam via uw moeder dat uw vader in hechtenis was genomen en uw eigen veiligheid in Noord-Korea in gevaar was. Initieel verklaarde u dat u tijdens een telefonisch contact met uw moeder het gevaar waarin u verkeerde te horen kreeg (gehoorverslag CGVS 29 november 2012, p.6). Terwijl u in het gehoor van 14 november 2013 uitdrukkelijk ontkende dat er tussen u en uw moeder telefonisch contact is geweest (zie gehoorverslag CGVS 14 november 2012, p.8). Gezien deze informatie rechtstreeks aanleiding zou hebben gevormd tot uw vertrek uit Noord-Korea, is het zeer bevreemdend te noemen dat u hierover geen coherente verklaringen kon afleggen tijdens uw gehoren op het CGVS.

Ofschoon u tijdens uw opeenvolgende gehoren op het CGVS beweerde over land per trein en per wagen vanuit Noord-Korea via Rusland, Wit-Rusland, Polen, Tsjechië, Duitsland en Nederland uiteindelijk na ongeveer een half jaar België te hebben bereikt; kon u voorts geen enkel document of ander begin van bewijs neerleggen ter staving van uw beweerde reisweg en ter staving van uw beweerde reisdocumenten (zie gehoorverslag CGVS 14 november 2013, p.8). U kon derhalve uw geschetste reisweg en de omstandigheden van uw reis naar België niet aannemelijk maken. Opmerkelijk is eveneens dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren op het CGVS niet steeds eenduidig was over de door u gebruikte paspoorten waarmee u vanuit Noord-Korea handelsmissies zou hebben voltooid zoals u meende. Zo beweerde u tijdens uw gehoor op het CGVS van 29 november 2012 dat u **Chinese paspoorten gebruikte** tijdens uw zogenaamde handelsmissies (zie gehoor CGVS 29 november 2012, p.5). Terwijl u in uw latere gehoren op het CGVS bij de vragen of u ooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit bemachtigde en/of een Zuid-Koreaans paspoort bezat, plots uw verklaringen wijzigde en stelde onder meer **frauduleus bekomen Zuid-Koreaanse paspoorten** te hebben gebruikt tijdens uw handelsmissies (zie gehoorverslag CGVS 10 juni 2013, p.3 en gehoorverslag 14 november 2013, p.3). Dit verschil is opvallend en bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw Zuid-Koreaans paspoort(en). Omtrent de omstandigheden waarin u zich ontdeed van deze paspoorten was u evenmin consistent in uw opeenvolgende gehoren. In uw gehoor van 29 november 2012 beweerde u **de door u gebruikte paspoorten te hebben verbrand** omdat u dit moest (zie gehoorverslag CGVS 29 november 2012 p.3). In uw gehoor van 14 november 2013 echter verklaarde u **deze paspoorten terug te hebben ingediend "aan hen", met wie u de bevoegde Noord-Koreaanse autoriteiten** bedoelt (zie gehoorverslag CGVS 14 november 2013 p.2 en 3). U kon geen van de door u gebruikte paspoorten tijdens uw handelsmissies voorleggen tijdens uw gehoren op het CGVS. Bovenstaande elementen bevestigen de vaststelling dat u de asielinstanties nog steeds tracht te misleiden met betrekking tot uw werkelijke nationaliteit en situatie. Op een asielzoeker rust echter de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht en u tracht de Belgische asieldiensten te misleiden.

Gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt, dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Zuid-Korea. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U haalde bij aanvang van uw asielaanvraag immers geen elementen ten opzichte van Zuid-Korea aan, terwijl dit redelijkerwijze wel van u kan verwacht worden indien u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Zuid-Korea of indien u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Bovendien kunnen de door u neergelegde document(en) de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS niet in positieve zin ombuigen. Met betrekking tot het Noord-Koreaans uitreispasje kunnen ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de authenticiteit ervan aangezien het document louter een kleurenprint betreft en elk officieel karakter mist. Daarbovenop verandert dit document niets aan de bevinding dat u de Zuid-Koreaanse nationaliteit bezit en vormt dit document evenmin een bewijs van vervolging door de Zuid-Koreaanse overheid. De brief van Dhr. (L.H.) als bevestiging van uw nationaliteit en de schriftelijke tussenkomst van het BCHV ondersteunen het gegeven dat u van Noord-Koreaanse origine bent, hetgeen heden niet ter discussie wordt gebracht door het CGVS.

De medische verslagen aangaande uw gezondheid vormen louter een aanvulling van uw verklaringen mentale moeilijkheden te hebben gehad en te zijn gehospitaliseerd in het jaar 2010. Uit de attesten blijkt ook dat er geen mentale pathologie is vastgesteld en dat u er weer in slaagde zich uit te drukken (in het Engels). Zij vormen evenmin een bewijs van vervolging en volstaan op zich niet om de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. Uw schriftelijke verklaring is slechts een persoonlijke weergave van de door u ingeroepen asielmotieven en voegt verder niets toe aan uw asielrelaas.

Gezien al deze vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Noord-Korea, maar dat u wel naar Zuid-Korea kan worden teruggeleid.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

“Enig middel

Formulering en uiteenzetting

Schending van:

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven,
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980,
- artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980,
- artikel 3 EVRM,

Tegenpartij begaat hierdoor een manifeste beoordelingsfout.

Doordat

Elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente, wettelijke, toelaatbare en gemotiveerde gronden.

Terwijl

De aangevochten beslissing niet beantwoordt aan deze vereisten. Dit omwille van volgende redenen.

A. De weigering van de eerste asielaanvraag en de niet-inoverwegingname van de tweede asielaanvraag:

Tegenpartij stelt dat haar eerste weigeringsbeslissing waarbij de aangebrachte feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, welke werd bevestigd door uw Raad en waartegen geen cassatieberoep werd ingesteld, intussen definitief is geworden.

Zij stelt dat de beslissing van de DVZ tot niet-inoverwegingname werd genomen omdat er geen nieuwe elementen in de zin van de wet werden aangebracht.

Zij stelt dat zij zich bijgevolg kan beperken tot het onderzoek van de nieuwe feiten en elementen welke eventueel een andere uitkomst van de vorige asielaanvraag kunnen bewerkstelligen.

Tot slot meent zij dat verzoeker geen dergelijke argumenten aanbrengt.

*Er dient te worden opgemerkt dat de eerste weigering in hoofdzaak de geloofwaardigheid omtrent de afkomst van verzoeker betrof en dat de nieuwe argumenten aangehaald door verzoeker net wel zijn afkomst bevestigen (brief van het BCHV, **stuk 2**).*

Tegenpartij betwist, in haar onderhavige beslissing, zijn Noord-Koreaanse afkomst nu niet langer.

Aangezien voor personen voor wie wordt vastgesteld dat zij afkomstig zijn uit Noord-Korea in principe (behoudens uitsluitingsclausules en andere) een risico op vervolging aanwezig is in geval van terugkeer, dient het definitief karakter van de eerste beslissing toch met de nodige voorzichtigheid te worden benaderd.

B. De derde asielaanvraag en onderhavige weigeringsbeslissing

1. Positie van tegenpartij

Tegenpartij stelt dat verzoeker niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

Zij verklaart informatie te hebben ontvangen van de Zuid-Koreaanse autoriteiten waaruit blijkt dat verzoeker over de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou beschikken;

Zij verklaart verder dat zijn vingerafdrukken werden teruggevonden in de databank van tot (Zuid-) koreaan genaturaliseerde Noord-Koreanen. verzoeker zou eveneens beschikken over een Zuid-Koreaanse paspoort welk rechtstreeks zou zijn uitgereikt door de Zuid-Koreaanse autoriteiten.

Zij meent dat verzoeker deze informatie heeft verzwegen en dus getracht heeft op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden over zijn nationaliteit.

Zij gaat nog verder en meent dat verzoeker ook heeft gelogen nu hij gedurende het laatste gehoor (het CGVS vermeldt verkeerdelijk het gehoor dd 29.11.2012) na confrontatie met deze informatie bleef ontkennen ooit in Zuid-Korea te zijn geweest, er bescherming te hebben verzocht en over de Zuid-Koreaanse nationaliteit te beschikken.

2. Positie van verzoeker

a. Algemeen: schending van het ondertekend akkoord betreffende het vingerafdrukonderzoek

Tijdens het gehoor dd 10.6.2013 werd verzoeker uitgenodigd mee te werken aan een vingerafdrukonderzoek.

Er werd hem gevraagd zijn duimafdruk te geven en voor akkoord te tekenen dat deze afdruk mag worden overgemaakt aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten opdat deze kunnen nagaan of deze in hun database zitten.

Zoals expliciet vermeldt in het document Cedoca bijgevoegd in het administratief dossier dient het akkoord tot uitwisseling van de vingerafdrukken.

Dat vooreerst dient te worden opgemerkt dat het document waarop voor akkoord moet worden ondertekend eveneens vraagt om vermelding van de naam;

Dat uit het administratief dossier blijkt dat dit ondertekend akkoord, met naamsvermelding, zondermeer wordt overgemaakt aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten;

Dat een objectief vingeronderzoek omwille van evidente redenen onmogelijk de naam van betrokkene kan en mag vermelden nu dit het resultaat zondermeer kan beïnvloeden wat natuurlijk niet de bedoeling kan zijn van een 'objectief vingerafdrukonderzoek'.

Dat door te vragen aan betrokkenen van hun naam te vermelden op een document welk in zijn geheel wordt overgemaakt aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten, dit een schending inhoudt van de gegeven toestemming;

Dat de toestemming immers slechts de overdracht van de vingerafdruk behelst zodat de overdracht van de vingerafdruk EN de naam het gegeven akkoord van betrokken schendt;

Dat in onderhavig dossier de schending van de gegeven toestemming door verzoeker echter nog duidelijker blijkt nu de overdracht van het ondertekend akkoord blijkbaar vergezeld ging van een document met vingerafdrukken van de DVZ dd 18.9.2012 waarop zowel de volledige naam van verzoeker als de geboortedatum zijn vermeldt (document aanwezig in het administratief dossier, **stuk 3**);

Dat bovendien de naam van verzoeker altijd op de volgende manier wordt geschreven: **(R.)** terwijl deze op het document van de DVZ wordt geschreven als **(R.)**;

Dat de informatie vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten dezelfde schrijfwijze ((R.)) hanteert als op het document van de DVZ terwijl de naam van verzoeker wordt gespeld als (R.) volgens de Latijnse spelling;

Dat het er op lijkt dat het vingerafdrukonderzoek een gesolliciteerd karakter heeft nu alle gegevens welke de Zuid-Koreaanse autoriteiten overmaken reeds opgenomen werden in de aanvraag zelf tot verificatie;

Dat raadsman van verzoeker na inzage van het administratief dossier hieromtrent een schriftelijke vraag heeft gesteld tot verduidelijking en waarop tot op heden geen antwoord werd gegeven (**stuk 4**);

Bij stilzwijgen van tegenpartij kan dan ook worden afgeleid dat zij niet betwist dit document van de DVZ te hebben mee overgemaakt aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten;

Dat tegenpartij dan ook, in schending van de gegeven toestemming, niet alleen de naam, maar eveneens de geboortedatum en geboorteplaats van verzoeker, overmaakte aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten;

Dat tegenpartij heeft nagelaten dit akkoord te respecteren en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

b. In hoofddorde: twijfels omtrent de Zuid-Koreaanse nationaliteit en verblijf in Zuid-Korea

i. Twijfels omtrent het objectief karakter van de resultaten uit het 'inquiry report'

De Zuid-Koreaanse autoriteiten delen in het 'inquiry report' slechts de naam, geslacht en geboortedatum van verzoeker mee.

Dat de informatie vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten vreemd genoeg dezelfde schrijfwijze ((**R.**)) hanteert als op het document van de DVZ van 2012 terwijl de naam van verzoeker wordt gespeld als (**R.**) volgens de Latijnse spelling;

Uit het dossier lijkt immers dat het vingerafdrukkendocument van de DVZ van september 2012 mee werd overgemaakt aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten (dit wordt blijkbaar niet betwist door tegenpartij).

Dat het er op lijkt dat het vingerafdrukonderzoek een gesolliciteerd karakter heeft nu alle gegevens welke de Zuid-Koreaanse autoriteiten overmaken reeds opgenomen waren in de aanvraag zelf tot verificatie (naam, geslacht, geboortedatum);

Dat, gezien het voorgaande, er dan ook absoluut niet ontegensprekelijk blijkt dat de vingerafdrukken wel degelijk werden teruggevonden in de databases van de Zuid-Koreaanse autoriteiten!

Dat de objectiviteit van dergelijk vingerafdrukonderzoek van hoogste belang is ten einde enige waarde te kunnen hechten aan de resultaten uit het 'inquiry rapport' van de Zuid-Koreaanse autoriteiten.

Dat bovendien geen enkele uitleg wordt gegeven omtrent het tijdstip waarop de Zuid-Koreaanse nationaliteit aan verzoeker werd toegekend;

Dat verzoeker altijd met klem heeft ontkent in Zuid-Korea te zijn geweest, ook na confrontatie met de informatie vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten (p.2, 3 gehoorverslag 14.11.2013);

Dat de informatie vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten in het licht van het voorgaande niet objectief is en eventueel slechts kan worden geobjectiveerd indien de Zuid-Koreaanse autoriteiten bijkomende uitleg zouden verschaffen welke wel als objectief kan worden bestempeld (wanneer werd de nationaliteit toegekend, wanneer werd het paspoort in ontvangst genomen en door wie, welke foto komt overeen met de vingerafdruk, in welke faciliteit werd het opvoedingsprogramma gevolgd,...).

Dat tegenpartij op grond van de minimale gegeven informatie door de Zuid-Koreaanse autoriteiten (welke zij überhaupt zelf aan de autoriteiten heeft gegeven) en in het licht van de verklaringen van verzoeker niet zomaar kan besluiten dat verzoeker wel degelijk over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt.

Dat er omwille van het voorgaande serieuze twijfels rijzen ten opzichte van de objectiviteit van de resultaten in het inquiry rapport.

Dat verzoeker uw Raad verzoekt van onderhavig vingerafdrukonderzoek aan een kritisch onderzoek te onderwerpen.

Uit de **gepubliceerde rechtspraak van uw Raad** (arresten RvV 111.403 van 8.10.2013; RvV 111.418 van 8.10.2013 en RvV 106.220 van 2.7.2013) werd op grond van de resultaten uit een gelijkaardig vingerafdrukonderzoek vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten besloten dat betrokkenen wel degelijk de Zuid-Koreaanse nationaliteit hadden en dus in Zuid-Korea waren geweest. Betrokkenen bleven dit echter ontkennen, in tegenstelling tot het arrest RvV 116.260 van 20.12.2013 waarbij betrokkene na confrontatie bevestigde over de Zuid-Koreaanse nationaliteit te beschikken.

In het licht van het voorgaande en op grond van gegronde twijfels omtrent de objectiviteit van de resultaten welke door de Zuid-Koreaanse autoriteiten werden overgemaakt, kan bijgevolg niet worden besloten dat verzoeker 'ontegensprekelijk' over de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou beschikken.

Dat tegenpartij echter door geen rekening te houden met de aangetaste objectiviteit van de resultaten, onzorgvuldig heeft gehandeld en een manifeste beoordelingsfout begaat.

ii. Twijfels omtrent het verblijf in Zuid-Korea

Dat tegenpartij stelt dat uit haar informatie bijgevoegd in het administratief dossier blijkt dat Noord-Koreanen bij aankomst in Zuid-Korea gescreend worden en pas vervolgens de nationaliteit verkrijgen.

Uit de documentatie waarnaar tegenpartij verwijst volgt eveneens dat Noord-Koreanen pas de nationaliteit verkrijgen nadat zij **drie maanden hebben doorgebracht op een 'opvoedingsfaciliteit' waar zij een training en opvoeding krijgen** (immigration and refugee board of Canada in het administratief dossier op het einde).

Ten aanzien van verzoeker echter rijzen er grote twijfels dat hij dergelijk opvoedingprogramma effectief heeft gevolgd.

Er dient in dit kader te worden verwezen naar het **document vanwege het BCHV** ter ondersteuning van de derde asielaanvraag vanwege verzoeker op grond waarvan de aanvraag werd in overweging genomen (**stuk 2**).

De Heer (L.), expert Noord-Koreaanse vluchtelingen in Zuid-Korea, stelt na zich langdurig te hebben onderhouden met verzoeker het volgende:

"on the other hand, He did not have any idea about South Korea, and therefore could not understand or imagine that there are so many North Korean defectors in South Korea. As a result of having been brainwashed under the North Korean regime, he has only limited information about South Korea and outside world. He did not understand certain words and expressions used in South Korean, such as Gong-moo-won (public officials), Bon-in (himself), Sang-sil (lost), et cetera. Based on this, I assume that he went to Belgium within a relatively short period of time and not via South Korea."

Het is bijgevolg vreemd dat de Heer (L.) tot dergelijke besluiten komt nu verzoeker in elk geval een drie maanden durend opvoedingsprogramma zou hebben doorgeemaakt alvorens de Zuid-Koreaanse nationaliteit te verkrijgen.

Het is vrij onwaarschijnlijk dat dit programma niet gericht zou zijn op een uitgebreide kennis over Zuid-Korea.

We onderlijnen nogmaals de bemerking vanwege het BCHV in betreffend document dat, wegens de manier waarop tot besluitvorming wordt overgegaan, de gedane vaststellingen niet zomaar als ongeloofwaardig, subjectief of gesolliciteerd kunnen bestempeld worden (p.4 schrijven BCHV).

Daarenboven dient te worden onderlijnd dat verzoeker steeds heeft betwist dat hij in Zuid-Korea zou geweest zijn:

- p. 1 gehoor 10.6.2013: 'ben je ooit naar ZK gegaan? Nee'

- p. 2 gehoor 10.6.2013: 'waarom ben je niet naar Z gegaan? Ik heb geen info over ZK, van kindsbeen geleerd dat politieke onderdrukking harder is dan in NK, ...

- p. 2 gehoor 10.6.2013: 'blijf je erbij dat je nooit de ZK nationaliteit hebt bekomen? Ben er nooit naartoe gegaan en nooit de nationaliteit bekomen'

- p. 14 gehoor 10.6.2013: 'je hebt nooit de ZK nationaliteit bekomen? Nee'

- p. 2, 3 en 9 gehoor 14.11.2013: 'ik ben nooit naar ZK gegaan'

Dat tegenpartij voormelde gegevens absoluut niet in rekening heeft gebracht en vertrekt vanuit de premisse dat verzoeker over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt en dus per se in Zuid-Korea is geweest.

Dat echter uit haar eigen informatie blijkt dat er in dat geval een intens opvoedingsprogramma werd gevolgd terwijl de bevindingen van de de Heer (L.) eerder het tegendeel bevestigen (namelijk dat verzoeker nooit in Zuid-Korea is geweest nu hij er geen kennis over heeft en zelfs bepaalde Zuid-Koreaanse begrippen niet begrijpt).

Dat uit de aanwezige elementen dus wel degelijk vragen rijzen ten aanzien van de resultaten welke blijken uit het inquiry report.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel tegenpartij oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Tegenpartij heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing niet gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De bevindingen van de Heer (L.) waren immers reeds gekend en opgenomen bij de indiening van de derde asielaanvraag.

Dat tegenpartij door hiermee geen rekening te houden haar zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat.

c. Ondergeschikt: formeel beschikken over de Zuid-Koreaanse nationaliteit, maar met risico op (latere) vervolging

i. Dat tegenpartij vooropstelt dat verzoeker over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt en dus in Zuid-Korea is geweest.

Dat verzoeker reeds gedurende het gehoor van juni 2013 (p.2 en volgende) waarbij hij wordt verzocht mee te werken aan een vingerafdrukonderzoek, toelichtingen gaf nadat hij ontkende over de Zuid-Koreaanse nationaliteit te beschikken.

Verzoeker legt uit dat in het kader van de geheime handelsmissies gebruik maakte van valse paspoorten en visa. Hij legt verder uit dat deze identiteiten werden voorbereid en dat Zuid-Koreaanse paspoorten door mensen die naar Zuid-Korea werden gestuurd daar werden voorbereid, maar dat hij geen verdere informatie heeft over de wijze waarop de valse identiteiten worden aangemaakt.

Er wordt hem dan gevraagd of verzoeker een Zuid-Koreaans paspoort heeft gebruikt tijdens zijn missies waarop verzoeker verwijst naar een missie in Japan in 2008 waarbij een Zuid-Koreaans paspoort werd gebruikt (p.3). In totaal zou hij wel 20 paspoorten hebben gebruikt.

Tegenpartij vraagt vervolgens welke verschillende nationaliteiten werden gebruikt (p. 3) waarop verzoeker antwoordt: meestal Chinese, een Russische waarvan hij denkt deze nooit te hebben gebruikt, en ongeveer drie Zuid-Koreaanse paspoorten.

In het laatste gehoor van november 2013 werd verzoeker dan uitgebreid geconfronteerd met de bevindingen opgenomen in het inquiry report.

Verzoeker blijft echter ontkennen ooit asiel te hebben aangevraagd in Zuid-Korea (p.2) en zegt dat ze misschien zijn vingerafdrukken herkennen ingevolge de Zuid-Koreaanse paspoorten welke hij heeft gebruikt gedurende zijn missies.

Tegenpartij blijft aandringen, terwijl verzoeker verklaart dat hij nooit in Zuid-Korea is geweest, maar dat er enorm veel Noord-Koreaanse spionnen in Zuid-Korea leven welke bijgevolg de Zuid-Koreaanse nationaliteit hebben en welke eventueel zouden zijn tussengekomen bij de aanmaak van een Zuid-Koreaans paspoort (p.2).

Tegenpartij blijft tijdens het gehoor telkens vertrekken vanuit de premisse dat het hebben van de nationaliteit betekent dat men in Zuid-Korea is geweest terwijl verzoeker juist verklaart nooit in Zuid-Korea te zijn geweest, maar dat hij misschien via de Zuid-Koreaanse identiteit gebruikt tijdens zijn missies in de database is terechtgekomen (p.3 en 4 gehoor).

Dat dit inderdaad een plausibele uitleg is omtrent het eventueel bezitten van de Zuid-Koreaanse nationaliteit, maar dat het hebben van deze nationaliteit niet automatisch betekent dat verzoeker ooit in Zuid-Korea is geweest (zie boven).

Dat verzoeker daarnaast over een Zuid-Koreaans reispaspoort zou beschikken (inquiry rapport) gedurende de buitenlandse missies hoeft dan ook niet te verbazen nu het doel juist was van te kunnen reizen.

Tegenpartij houdt echter voor, ondanks de opgeworpen twijfels omtrent de objectiviteit omtrent de resultaten uit het inquiry report en ondanks de plausible uitleg van verzoeker, dat verzoeker over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt en dus per se in Zuid-Korea is geweest.

ii. Dat tegenpartij concludeert dat verzoeker geen moeilijkheden dient te vrezen bij terugkeer naar Zuid-Korea

Dat tegenpartij, welke ondanks de twijfels omtrent de objectiviteit van de resultaten in het inquiry report en ondanks de twijfels omtrent het verblijf van verzoeker in Zuid-Korea, vast blijft hangen in haar vooropstellingen.

Dat zij nalaat een correcte afweging te maken van de vrees voor vervolging ten aanzien van de Zuid-Koreaanse autoriteiten.

Dat er in het licht van het voorgaande immers serieuze twijfels rijzen omtrent enig verblijf van verzoeker in Zuid-Korea zodat er eveneens kan worden getwijfeld over de wijze waarop de nationaliteit door verzoeker werd verkregen.

Immers volgens de informatie in het administratief dossier, wordt de Zuid-Koreaanse nationaliteit pas toegekend na een grondige screening van de kandidaat en nadat een opvoedingsprogramma van minstens drie maanden werd gevolgd (immigration and refugee board of Canada in het administratief dossier op het einde).

Dat minstens ten aanzien van verzoeker, in het licht van de bevindingen van de Heer (L.), twijfels rijzen omtrent het hebben gevolgd van een opvoedingsprogramma, één van de voorwaarden tot verkrijging van de Zuid-Koreaanse nationaliteit.

Dat er bijgevolg ook redelijkerwijze kan worden getwijfeld over enige aanwezigheid in Zuid-Korea, enige screening van verzoeker en de persoonlijke afgifte van een paspoort.

Dat er bijgevolg twijfels rijzen omtrent een "terugkeer" naar Zuid-Korea nu verzoeker er nog nooit is geweest.

Dat er in het geval van verzoeker dient te worden stilgestaan bij de mogelijkheid dat hij slechts formeel over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt en alsnog het risico loopt op screening en dus vaststelling van zijn werkzaamheden in Noord-Korea met de nodige gevolgen (vasthouding, refolement).

Dat tegenpartij geen rekening hield met de twijfel omtrent zijn aanwezigheid in Zuid-Korea en bijgevolg omtrent de effectieve bescherming vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten zodat zij haar zorgvuldigheidsplicht schendt.

C. Opgeworpen tegenstrijdigheden

i. Contact met moeder

Tegenpartij stelt dat verzoeker initieel tijdens het gehoor dd november 2012 (p.6) verklaarde te hebben vernomen van het gevaar tijdens een telefonisch contact met zijn moeder.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat tegenpartij de verklaring van verzoeker interpreteert. Verzoeker verklaarde immers: "ik contacteerde de zus van moeder, en moeder verbleef daar en ze zei dat vader gedetineerd was in ..."

Uit deze verklaring volgt niet dat verzoeker telefonisch contact had met zijn moeder welke hem informeerde over het gevaar, het betreft immers een interpretatie vanwege tegenpartij.

Zij stelt dat verzoeker vervolgens in zijn laatste gehoor (p.8) uitdrukkelijk ontkende telefonisch contact te hebben gehad met zijn moeder.

Nu verzoeker in het eerste gehoor nooit uitdrukkelijk heeft bevestigd telefonisch contact te hebben gehad met zijn moeder kan er moeilijk sprake zijn van een tegenstrijdigheid.

Het argument van tegenpartij kan dan ook niet overtuigen.

ii. Reisweg

Tegenpartij stelt dat verzoeker ter staving van de afgelegde reisweg geen enkel document of ander begin van bewijs kon voorleggen zodat de omstandigheden en de reisweg niet aannemelijk worden gemaakt.

Dat verzoeker echter gedurende al zijn gehoren en vooral gedurende het eerste gehoor dd november 2012 (p.7 en volgende) en het derde gehoor dd juni 2013 (p.8 en volgende) uitvoerig werd ondervraagd betreffende de afgelegde reisweg.

Op geen enkel moment kan er in de verklaringen een tegenstrijdigheid worden opgemerkt.

Tegenpartij meent evenwel dat de verklaringen niet aannemelijk zijn nu er geen documenten werden voorgelegd.

Dat verzoeker in januari 2010, bij aankomst in België vanuit Nederland, een ongeval heeft gehad en de enige documenten welke werden teruggevonden waren een soort van dagboek. Verzoeker heeft dit zo ook verklaard tijdens het eerste gehoor dd 29.11.2012 (p.2).

Het is dan ook onbegrijpelijk dat tegenpartij meent dat de reisweg niet aannemelijk zou zijn daar er geen enkele aanleiding is om te twifelen aan de oprechtheid van de verklaringen van verzoeker welke op meerdere momenten en op verschillende manieren hierover werd ondervraagd en welke steeds coherent heeft geantwoord.

In dit kader herinneren wij het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees (HCR/IP/4/Eng/REV.1 Reedited, Geneva, January 1992, UNHCR 1979)" betreffende het onderzoek van een asielaanvraag:

196. It is a general legal principle that the burden of proof lies on the person submitting a claim. Often, however, **an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof**, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule. In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner. Indeed, in some cases, it may be for the examiner to use all the means at his disposal to produce the necessary evidence in support of the application. Even such independent research may not, however, always be successful and there may also be statements that are not susceptible of proof. **In such cases, if the applicant's account appears credible, he should, unless there are good reasons to the contrary, be given the benefit of the doubt.**

197. The requirement of **evidence should thus not be too strictly applied** in view of the difficulty of proof inherent in the special situation in which an applicant for refugee status finds himself. Allowance for such possible lack of evidence does not, however, mean that unsupported statements must necessarily be accepted as true if they are inconsistent with the general account put forward by the applicant.

Tegenpartij kan geen redelijk argument opgeven welke kunnen doen twifelen aan de verklaringen van verzoeker zodat hem op dit punt minstens het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

iii. Gebruikte paspoorten

Tegenpartij stelt dat verzoeker niet eenduidig was omtrent de gebruikte paspoorten gedurende de handelsmissies.

Verzoeker heeft inderdaad verklaard gedurende het eerste gehoor dat hij tijdens zijn werk Chinese paspoorten gebruikte (p.5) en dat deze na vervullen van de opdracht moesten worden teruggegeven. Er werd hem verder niets gevraagd over deze valse identiteiten.

Gedurende het tweede gehoor dd juni 2013 (p.2 en volgende) wordt verzoeker uitgenodigd zich te onderwerpen aan een vingerafdrukkenonderzoek bij de Zuid-Koreaanse autoriteiten.

Onmiddellijk nadat verzoeker ontkende over de Zuid-Koreaanse nationaliteit te beschikken, geeft hij bijkomende uitleg.

Verzoeker legt uit dat in het kader van de geheime handelsmissies gebruik maakte van valse paspoorten en visa. Hij legt verder uit dat deze identiteiten werden voorbereid door een speciale dienst en dat Zuid-Koreaanse paspoorten door mensen die naar Zuid-Korea werden gestuurd daar werden voorbereid.

Er wordt hem dan gevraagd of verzoeker over een Zuid-Koreaans paspoort heeft beschikt waarop verzoeker verwijst naar een missie in Japan in 2008 waarbij een Zuid-Koreaans paspoort werd gebruikt (p.3). In totaal zou hij wel 20 paspoorten hebben gebruikt.

Tegenpartij vraagt vervolgens welke verschillende nationaliteiten werden gebruikt (p. 3) waarop verzoeker antwoordt: meestal Chinese, een Russische en ongeveer drie Zuid-Koreaanse paspoorten.

Verzoeker heeft, nu hij erover werd ondervraagd, deze verklaringen gehandhaafd tijdens het laatste gehoor dd november 2013 (p.3 en 14).

In totaal heeft verzoeker wel 20 paspoorten gebruikt waarvan slechts drie Zuid-Koreaanse en het merendeel Chinese. Nu het onderwerp gedurende het eerste gehoor slechts zeer summier werd behandeld, en nu het merendeel van de gebruikte paspoorten effectief Chinese paspoorten waren, valt moeilijk te begrijpen dat dit voor tegenpartij toelaat te besluiten tot ongeloofwaardigheid van de verklaring betreffende de Zuid-Koreaanse paspoorten.

Verzoeker kon immers betreffende het gebruik van de Zuid-Koreaanse paspoorten een gedetailleerde missie in Japan beschrijven (p.5 en volgende laatste gehoorverslag).

Deze gedetailleerde beschrijving laat niet toe te besluiten tot ongeloofwaardigheid van de verklaringen betreffende de Zuid-Koreaanse paspoorten.

Tegenpartij blijft in gebreke aan te tonen waarin de verklaringen betreffende de paspoorten ongeloofwaardig zouden zijn.

iv. Verbranding van de paspoorten

Tegenpartij stelt dat verzoeker enerzijds beweerde tijdens het eerste gehoor de paspoorten te hebben verbrand en anderzijds in het laatste gehoor verklaarde deze te hebben teruggegeven.

Zij stelt dat verzoeker geen van de gebruikte paspoorten van de geheime handelsmissies heeft kunnen voorleggen.

Zij besluit dat verzoeker nog steeds tracht de asielinstanties te misleiden met betrekking tot zijn ware nationaliteit en situatie.

Echter, op p.2 van het gehoor dd november 2012 verklaart verzoeker dat hij tijdens zijn vlucht twee Chinese paspoorten heeft gebruikt.

Vervolgens verklaart verzoeker gedurende het eerste gehoor (p.5) dat hij tijdens zijn werk Chinese paspoorten gebruikte en dat deze na vervullen van de opdracht moesten worden teruggegeven.

Volgens tegenpartij zou verzoeker op p.3 van het gehoor dd november 2012 verklaard hebben dat hij de gebruikte paspoorten heeft verbrand. Op p.3 van dat gehoorverslag is deze verklaring echter niet terug te vinden.

Op p.7 van het eerste gehoorverslag november 2012 verklaart verzoeker dat hij een tweede paspoort heeft gebruikt bij vertrek vanuit Moskou.

Op p.3 van het gehoor dd juni 2013 verklaart verzoeker bij aankomst in EU paspoorten te hebben verbrand.

Op p.3 van het laatste gehoor dd november 2013 vraagt tegenpartij of hij het Zuid-Koreaans paspoort waarvan sprake kan voorleggen, maar verzoeker verklaart dat het Zuid-Koreaanse paspoort na uitvoering van de opdracht werd teruggegeven.

Het zou echter ongeloofwaardig zijn indien verzoeker de gebruikte valse paspoorten nog in zijn bezit zou kunnen hebben na uitvoering van de opdracht.

In een hiërarchisch militair systeem zoals dat in Noord-Korea bij uitstek lijkt het dan ook vanzelfsprekend dat een vals paspoort na volbrengen van de opdracht wordt teruggegeven.

Het lijkt er echter op dat verzoeker met de vernietiging doelt op de twee Chinese paspoorten waarmee hij is gevlucht tot hier. De paspoorten gebruikt gedurende de opdrachten werden zoals hijzelf meerdere malen verklaarde, teruggegeven na volbrenging van de opdracht.

Het gaat hier bijgevolg om een schijntegenstrijdigheid welke tegenpartij, bij gebrek aan inwinnen van bijkomende informatie hieromtrent, niet heeft opgemerkt.

Het hiervoor aangehaalde Handboek bepaalt in verband met de verklaringen en bewijslast welke weegt op verzoeker immers:

*"203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. **As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case** and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. **It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.***

*204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the **applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.**"*

Tegenpartij kan in het licht van het voorgaande niet besluiten tot ongeloofwaardigheid en lijkt bij haar besluit geen rekening te hebben gehouden met de gehele context en verklaringen van verzoeker.

D. Artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980,

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Uit het voorgaande blijkt dat:

- Verzoeker de Noord-Koreaanse nationaliteit heeft
- Deze als militair geheime handelsmissies heeft volbracht voor het leger
- Zijn vader was slachtoffer van een complot
- Hij over de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou beschikken volgens de Zuid-Koreaanse autoriteiten
- Waarvan het vingerafdrukkenonderzoek niet correct werd gevoerd
- Ten aanzien van wie er ernstige twijfels rijzen omtrent enige kennis over Zuid-Korea en dit ondanks een gevolgd opvoedingsprogramma.
- Waarvan de Zuid-Koreaanse nationaliteit en de geboden bescherming niet vaststaan

Hieruit volgt dat het asielrelaas uit meerdere componenten bestaat welke allemaal samengenomen een gegronde vrees uitmaken.

Dat deze vrees vaststaat ten aanzien van de Noord-Koreaanse autoriteiten.

Dat verzoekers Zuid-Koreaanse nationaliteit niet objectief werd vastgesteld wegens een gebrekkig gevoerd vingerafdrukkenonderzoek zodat er alleen daardoor al twijfels rijzen omtrent de effectiviteit van de bescherming door de Zuid-Koreaanse autoriteiten.

*Dat er twijfels rijzen omtrent een effectieve bescherming in Zuid-Korea voor verzoeker welke enkel formeel over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt (documentatie tegenpartij is tegenstrijdig aan de bevindingen door de Heer (L.)) zodat verzoeker riskeert te worden blootgesteld aan enige vervolging aldaar wegens zijn activiteiten (uitvoeren van geheime handelsmissies) in Noord-Korea (**stuk 5**).*

Dat al deze elementen in rekening moeten worden gebracht. Dit wordt op de volgende manier geïllustreerd in het reeds aangehaalde Handboek:

*201. Very frequently the fact-finding process will not be complete until a wide range of circumstances has been ascertained. Taking isolated incidents out of context may be misleading. **The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account.** Where no single incident stands out above the others, sometimes a small incident may be "the last straw"; **and although no single incident may be sufficient, all the incidents related by the applicant taken together, could make his fear "well-founded"** (see paragraph 53 above).*

*Verzoeker toonde tijdens de opeenvolgende gehoren dat **conform artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet**, een oprechte inspanning geleverd werd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen voorgelegd werden waarover hij beschikt en dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De vluchtelingenstatus kan dan ook aan verzoeker worden toegekend.*

Minstens kan verzoeker aanspraak maken op het subsidiaire beschermingsstatuut zoals opgenomen in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

De ernstige schade waarvan sprake bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Vooraf punt b, waarvan de inhoud grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM, lijkt in concreto van belang.

Verzoeker riskeert immers ingevolge het voorgaande en wegens zijn militaire activiteiten in Noord-Korea te worden blootgesteld aan schendingen van artikel 3 EVRM bij overdracht naar Zuid-Korea, een land waar hij nooit is geweest, maar waarvan hij formeel de nationaliteit zou hebben overeenkomstig de resultaten van het inquiry report."

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de hervorming van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde de vernietiging van de aangevochten beslissing en de terugzending van het dossier aan de Commissaris-generaal te einde bijkomend onderzoek te doen en meer bepaald betreffende de informatie vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten zoals opgenomen in het inquiry report.

2.3. Als bijlage voegt verzoeker volgende stukken bij zijn inleidend verzoekschrift:

- Brief BCHV
- Document vingerafdrukken DVZ in dossier
- Verzoek om verduidelijking gericht aan het CGVS op 7 maart 2014
- Krantenknipsel internet 'South China Morning Post' van 11 oktober 2013

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een document voor getiteld '*North Korean Asylum Seekers and Dual Nationality*'. Betreffende dit document stelt de raadsman van verzoeker dat, indien zou blijken dat verzoeker formeel toch de nationaliteit van Zuid-Korea heeft en er op basis daarvan beslist wordt dat hij bescherming heeft, de '*Protection*'-wet in rekening moet gebracht worden, daar dit een doorslaggevend element is om te beoordelen of iemand bescherming kan krijgen in Zuid-Korea. Hij verwijst naar het door hem bijgebrachte document en stelt dat artikel 9 van de voornoemde wet personen die verwikkeld zijn in drugssmokkel uitgesloten worden van bescherming, alsmede dat uit het gehoor van 10 juni 2013 blijkt dat hij handelde in opium tijdens geheime handelsmissies om valuta naar zijn land te halen. De raadsman van verzoeker stelt dat wanneer men weet dat iemand daarin geïmpliceerd is, hij uitgesloten wordt en hij dus geen effectieve bescherming geniet.

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het

al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoeker heeft de plicht mee te werken aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en dient derhalve de

feiten te vermelden die volgens hem de toekenning van het asielstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

De identiteit en nationaliteit maken kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, §§1 en 2 van de vreemdelingenwet.

Hierbij berust de bewijslast bij verzoeker en is het zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerde identiteit en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij.

2.9. Verzoeker verklaart van Noord-Koreaanse nationaliteit te zijn, nooit in Zuid-Korea te zijn geweest en de Zuid-Koreaanse nationaliteit niet te bezitten.

De Raad stelt dienaangaande vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker teruggevonden werden in de database van de tot Zuid-Korea genaturaliseerde Noord-Koreanen (COI Case NK2013-071w). De Raad stelt bovendien vast dat, conform de overeenkomst *Note Verbale CGRS-KR-001: Exchange of biometric data tot detect, prevent and disrupt abuse of the Belgian asylum agency*, op 5 september 2013 tijdens een interview met een vertegenwoordiger van de Koreaanse (Zuid-Korea) autoriteiten te Brussel, nagegaan werd of verzoeker daadwerkelijk de Zuid-Koreaanse nationaliteit verkregen had. In het antwoorddocument COI Case NK2013-071w wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“Volgens een vertegenwoordiger van de autoriteiten van de Republiek Korea (Zuid-Korea” is de asielzoeker “afkomstig uit Noord-Korea”, maar heeft hij “intussen de (Zuid-)Koreaanse nationaliteit verworven”*. Verzoeker beschikt *“over een (Zuid-)Koreaanse reispaspoort”*. Bij dit document werden zowel de *Note Verbale CGRS-KR-001* gevoegd, als de toestemming van verzoeker van 10 juni 2013 om zijn vingerafdrukken over te maken aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten, zijn vingerafdrukken en het resultaat van de verificatie van de vingerafdrukken, overgemaakt door de Zuid-Koreaanse ambassade bij de Europese Unie (*“Fingerprints Inquiry Report”*), waaruit ontegensprekelijk blijkt dat verzoekers vingerafdrukken teruggevonden werden in de databank van Zuid-Korea. De Raad stelt dan ook vast dat uit deze documenten ontegensprekelijk blijkt dat, op basis van verzoekers vingerafdrukken, kan vastgesteld worden dat hij de Zuid-Koreaanse nationaliteit op basis van naturalisatie geniet en over een Zuid-Koreaanse reispaspoort beschikt. Verzoeker gaf zijn toestemming om zijn vingerafdrukken aan de Zuid-Koreaanse ambassade over te maken. Voorts ondertekende verzoeker op 25 september 2012 ook een verklaring waarin wordt gesteld *“Ik geef de Belgische autoriteiten toelating inlichtingen over mij in te winnen in andere landen en in het bijzonder bij de andere landen van de Europese Unie + Noorwegen, IJsland, Zwitserland en Liechtenstein, en vooral te vragen of ik reeds de hoedanigheid van vluchteling heb aangevraagd. In voorkomend geval, geef ik de Belgische autoriteiten de toestemming mijn originele identiteits- en reisdocumenten en originele aktes van burgerlijke stand alsmede de inhoud van documenten, verhoorverslagen en eventuele beslissing(en) van mijn aanvraag te laten overmaken.”*, zodat hij ter gelegenheid van zijn verzoekschrift niet dienstig kan voorhouden dat hij geen toestemming heeft gegeven om zijn naam door te geven aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten.

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat een objectief vingerafdrukkenonderzoek omwille van evidente redenen onmogelijk de naam van betrokkene kan en mag vermelden nu dit het resultaat zondermeer kan beïnvloeden wat natuurlijk niet de bedoeling kan zijn van een ‘objectief vingerafdrukonderzoek’, dat bovendien zijn naam altijd geschreven wordt met ‘ou’ terwijl deze op het document van de Dienst Vreemdelingenzaken (dat overgemaakt werd aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten) wordt geschreven met ‘o’, dat de informatie vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten

dezelfde schrijfwijze met 'o' hanteert als op het document van de Dienst Vreemdelingen zaken terwijl zijn naam wordt gespeld met 'ou' volgens de Latijnse spelling, dat het er op lijkt dat het vingerafdrukonderzoek een gesolliciteerd karakter heeft nu alle gegevens welke de Zuid-Koreaanse autoriteiten overmaken reeds opgenomen werden in de aanvraag zelf tot verificatie, dat zijn raadsman na inzage van het administratief dossier hieromtrent een schriftelijke vraag heeft gesteld tot verduidelijking, zoals blijkt uit het door hem aan zijn verzoekschrift toegevoegd stuk, en waarop geen antwoord werd gegeven, dat bij stilzwijgen van de verwerende partij dan ook kan worden afgeleid dat zij niet betwist dit document van de Dienst Vreemdelingen zaken te hebben overgemaakt aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten, dat de verwerende partij dan ook niet alleen de naam maar eveneens zijn geboortedatum en –plaats overmaakte aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten, dat de Zuid-Koreaanse in het 'inquiry report' slechts zijn naam, geslacht en geboortedatum meedelen, dat het er op lijkt dat het vingerafdrukonderzoek een gesolliciteerd karakter heeft nu alle gegevens welke de Zuid-Koreaanse autoriteiten overmaken reeds opgenomen waren in de aanvraag zelf tot verificatie, dat gezien het voorgaande, er dan ook absoluut niet ontegensprekelijk blijkt dat de vingerafdrukken weldegelijk werden teruggevonden in de databases van de Zuid-Koreaanse autoriteiten, dat bovendien geen enkele uitleg werd gegeven omtrent het tijdstip waarop de Zuid-Koreaanse nationaliteit aan hem werd toegekend, dat hij altijd met klem ontkend heeft in Zuid-Korea te zijn geweest, ook na confrontatie met de informatie vanwege de Zuid-Koreaanse autoriteiten, dat de informatie van de Zuid-Koreaanse autoriteiten in het licht van voorgaande niet objectief is en eventueel slechts kan geobjectiveerd worden indien de Zuid-Koreaanse autoriteiten bijkomende uitleg zouden verschaffen welke wel als objectief kan worden bestempeld (vb. wanneer de nationaliteit werd toegekend, wanneer het paspoort in ontvangst werd genomen en door wie, welke foto overeenkomt met de vingerafdruk, in welke faciliteit het opvoedingsprogramma werd gevolgd), dat de verwerende partij op grond van de minimale gegeven informatie door de Zuid-Koreaanse autoriteiten, welke zij zelf überhaupt aan de autoriteiten heeft gegeven, en in het licht van zijn verklaringen niet zomaar kan besluiten dat hij wel degelijk over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt, dat omwille van het voorgaande serieuze twijfels rijzen ten opzichte van de objectiviteit van de resultaten van het inquiry rapport, dat in het licht van voorgaande en op grond van gegronde twijfels omtrent de objectiviteit van de resultaten welke door de Zuid-Koreaanse autoriteiten werden overgemaakt, niet kan worden besloten dat hij 'ontegensprekelijk' over de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou beschikken, is zijn argumentatie niet dienstig, daar uit het gehoorverslag van 14 november 2013 duidelijk blijkt dat verzoeker kan aanvaarden dat zijn gegevens werden teruggevonden in de Zuid-Koreaanse databank (doch dat hij er geen asiel heeft aangevraagd) (gehoorverslag CGVS 14 november 2013, p. 9). Gelet op de aanvaarding van verzoeker van het feit dat zijn gegevens teruggevonden werden in de databank van Zuid-Korea, is een betwisting van het objectief karakter van het onderzoek niet dienstig.

2.10. Uit het gehoor blijkt dat verzoeker kan aanvaarden dat zijn gegevens werden teruggevonden in de databank van Zuid-Korea maar dat hij bij zijn verklaring blijft nooit in Zuid-Korea te zijn geweest. Verzoeker brengt dan ook een verklaring naar voren voor het aanwezig zijn van zijn gegevens in de databank van Zuid-Korea.

Uit de gehoorverslagen van verzoeker blijkt inderdaad dat verzoeker volhardt in zijn verklaring dat hij nooit in Zuid-Korea is geweest en dat hij er geen asiel heeft aangevraagd, doch hij aanvaardt dat zijn informatie gevonden werd in een Zuid-Koreaanse databank (gehoorverslag CGVS 14 november 2013, p. 9). Tijdens het eerste gehoor van 29 november 2012 geeft verzoeker aan dat hij onder andere Japan bezocht (p. 3). Tijdens het tweede gehoor van 10 juni 2013 stelt verzoeker niet naar Zuid-Korea te zijn geweest (p. 1) en dat hij niet naar Zuid-Korea wou vluchten daar hij verhalen gehoord had over Zuid-Koreanen, met name dat ze arm zijn en onder Amerikaans imperialisme gebukt gaan en dat ze Zuid-Korea beschouwen als een land dat bevrijd moet worden van de Amerikanen, niet als land om heen te gaan. Op de vraag of verzoeker wenst mee te werken aan een onderzoek of hij een ex-Noord Koreaan is die de Zuid-Koreaanse nationaliteit bezit, antwoordt hij dat hij dat goed vindt maar zich daar niet gemakkelijk bij voelt daar Zuid-Korea een vijandig land is. Op de vraag vervolgens of hij er bij blijft dat hij nooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft bekomen, antwoordt hij dat hij er nooit naar toe is geweest en de nationaliteit nooit heeft bekomen, dat hij werkte voor de buitenlandse handel, dat ze hun identiteit moesten verbergen en ze een paspoort kregen, dat er mensen waren die de paspoorten voorbereiden en dat mensen gezonden werden naar Zuid-Korea om Zuid-Koreaanse paspoorten voor te bereiden (p. 2). Verder geeft hij aan dat hij toen hij in Japan moest werken zijn identiteit moest registreren bij aankomst in de luchthaven of haven, dat hij zijn vingerafdrukken en ogen moest registreren en hij in dat geval een Zuid-Koreaans paspoort gebruikte, dat hij 20 verschillende paspoorten had, meestal Chinese, ook een Russisch waarvan hij denkt dat hij het niet gebruikte en ongeveer drie Zuid-Koreaanse en dat de identiteit op het Zuid-Koreaans paspoort ongeveer het zelfde was (p. 3). Voorts verklaart verzoeker

op het einde van het tweede gehoor op het CGVS dat, als er een probleem zou zijn met zijn vingerafdrukken, dit te maken kan hebben met zijn vals paspoort, dat hij bezorgd is daar hij geen landbouwer is in Noord-Korea maar dispatched door de overheid naar het buitenland, dat hij drie Zuid-Koreaanse paspoorten gebruikte, dat hij niet weet hoe die zijn aangemaakt waarbij hij verwijst naar zijn vingerafdrukken en zijn identiteit en dat toen hij naar Japan ging, hij zijn vingerafdrukken moest scannen. Op de vraag of Zuid-Korea zijn biometrische gegevens bezit, antwoordt verzoeker dat hij niet in Zuid-Korea is geweest en dat hij niet weet hoe de Noord-Koreaanse overheid dat (paspoort wordt bedoeld) gemaakt heeft in Pyongyang waar een informatica-universiteit is waar ze documenten en identiteit aanmaken, waarna hij aanhaalt nooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit te hebben bekomen (p. 14). Tijdens het derde gehoor op het CGVS op 14 november 2013, antwoordt verzoeker op de vraag waarom hij verzwegen en ontkent heeft de Zuid-Koreaanse nationaliteit te hebben, dat er in Noord-Korea mensen zijn als hij die in buitenland werken met status van soldaat, dat in dat geval de persoon verschillende paspoorten heeft, dat de persoon niet als Noord-Koreaan kan werken in het buitenland, dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Zuid-Korea en dat Zuid-Korea misschien zijn vingerafdrukken herkent maar dat hij geen asiel heeft aangevraagd, dat hij nooit naar Zuid-Korea is geweest, doch dat hij een Zuid-Koreaans paspoort heeft gebruikt om zijn acties te doen in het buitenland (p. 2). Op de vraag hoe zijn vingerafdrukken teruggevonden zijn, antwoordt verzoeker dat hij dit paspoort niet maakt, dat hij bevel kreeg het paspoort te gebruiken en dat dit komt van de arbeiderspartij of commanding office van het leger, dat hij niet weet wie 'id' aanmaakt dat daarom in Zuid-Korea er vele spionnen zijn die werken voor Noord-Korea en sommigen werken op dat niveau om 'id' te maken en info te veranderen; dat hij dit niet kan neerleggen daar hij dat niet bewaarde, dat na de actie zijn paspoort aan hen wordt gegeven, dat hij wanneer hij in Japan werkte gebruik maakte van een Zuid-Koreaans paspoort en om dat uitgevaardigd te krijgen, zijn vingerafdrukken moest afleveren, dat hij dat niet zelf gedaan heeft, dat dit via de arbeiderspartij gebeurde, dat de laatste keer dat hij Japan bezocht eind 2008, begin 2009 was en hij toen nog in Noord-Korea woonde, dat de Japanse overheid vroeg zijn ogen – irissen te checken om hem te identificeren, dat dat werd geregistreerd bij de Japanse overheid en zijn vingerafdrukken, dat er vingerafdrukken staan op Zuid-Koreaanse paspoorten, dat er een chip is in het paspoort, dat hij niet als spion in Zuid-Korea gewerkt heeft, dat hij er nooit is geweest, dat het kan zijn dat er iemand die in Zuid-Korea werkt als spion een document aanmaakt en dat wordt gevraagd dat af te leveren aan de Noord-Koreaanse overheid (p. 3), dat om in Japan te kunnen werken met Zuid-Koreaans paspoort, iemand die in de Zuid-Koreaanse maatschappij werkte dit moet voorbereiden en dat het natuurlijk is dat zijn gegevens zijn vrijgegeven, dat hij telkens hij een Zuid-Koreaans paspoort nodig had, hij een volledig Zuid-Koreaans moest hebben en niet een paspoort van een ex Noord-Koreaan daar zij een speciaal nummer krijgen om te worden ontdekt door de overheid, dat zij niet zo'n soort registratienummer gebruiken, dat hij hoorde dat wanneer iemand geen risico betekent hij een gewoon nummer krijgt, dat hij niet weet waarom hij in die databank is gevonden, dat hij zich de mogelijkheid kan voorstellen dat ze (de Zuid-Koreaanse overheid) zijn identiteit hebben ontdekt en willen te weten komen wie hij is en hem willen arresteren en ze hem willen nagaan (p. 4). Hij stelt nog dat hij nooit in Zuid-Korea is geweest en er geen asiel heeft aangevraagd, dat dient nagegaan te worden wanneer hij daar asiel zou aangevraagd hebben, dat als de Zuid-Koreaanse overheid zegt dat ze zijn vingerafdrukken hebben in de database maar hij er nooit is geweest en geen asiel heeft aangevraagd en als ze beweren dat hij de vluchtelingenstatus heeft aangevraagd en de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft bekomen, hij dat wil vragen, dat hij het akkoord tussen de twee landen niet kan aanvaarden, dat hij zijn procedure hier aanvraagt niet in Zuid-Korea daar dit een vijandig land is en dat hij kan aanvaarden dat zijn informatie gevonden is in een Zuid-Koreaanse databank, maar niet dat hij er asiel heeft aangevraagd, dat het CGVS dat moet verifiëren (p. 9).

Ook in zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij uitgelegd heeft in het kader van zijn geheime handelsmissies gebruikt gemaakt te hebben van valse paspoorten en visa, dat deze identiteiten werden voorbereid en dat de Zuid-Koreaanse paspoorten door mensen die naar Zuid-Korea werden gestuurd daar werden voorbereid, maar dat hij geen verdere informatie heeft over de wijze waarop de valse identiteiten worden aangemaakt, dat hij op een missie in Japan in 2008 een Zuid-Koreaans paspoort gebruikte, dat hij in totaal wel 20 paspoorten gebruikte, dat hij meestal Chinese gebruikte, een Russisch, waarvan hij denkt dit nooit te hebben gebruikt en ongeveer drie Zuid-Koreaanse en dat tijdens zijn laatste gehoor hij uitgebreid geconfronteerd werd met de bevindingen van het inquiry report. Verzoeker benadrukt dat hij blijft ontkennen ooit asiel te hebben aangevraagd in Zuid-Korea en dat zijn vingerafdrukken misschien herkend zijn ingevolge de Zuid-Koreaanse paspoorten welke hij heeft gebruikt gedurende de missies. Vervolgens stelt hij dat de verwerende partij bleef aandringen, terwijl hij verklaarde nooit in Zuid-Korea te zijn geweest, maar dat er enorm veel Noord-Koreaanse spionnen in Zuid-Korea leven welke bijgevolg de Zuid-Koreaanse nationaliteit hebben en welke eventueel zouden zijn tussengekomen bij de aanmaak van een Zuid-Koreaans paspoort, dat de verwerende partij tijdens

het gehoor telkens bleef vertrekken vanuit de premisse dat het hebben van de nationaliteit betekent dat men in Zuid-Korea is geweest terwijl hij net verklaart nooit in Zuid-Korea te zijn geweest, maar dat hij misschien via de Zuid-Koreaanse identiteit gebruikt tijdens de missies in de database is terechtgekomen. Verzoeker meent dat dit een plausible uitleg is omtrent het eventueel bezitten van de Zuid-Koreaanse nationaliteit, maar stelt dat het hebben van deze nationaliteit niet automatisch betekent dat hij ooit in Zuid-Korea is geweest. Dat hij daarnaast over een Zuid-Koreaanse reispaspoort zou beschikken gedurende de buitenlandse missies, hoeft dan ook niet te verbazen nu het doel juist was om te kunnen reizen.

2.11. Verzoekers gegeven verklaring voor het aanwezig zijn van zijn vingerafdrukken in de databank van de tot Zuid-Korea genaturaliseerde Noord-Koreanen en bijgevolg het hebben van de Zuid-Koreaanse nationaliteit, kan niet overtuigen. Immers stelt de Raad vast dat aan verzoekers verklaringen betreffende het gebruik van een vals Zuid-Koreaans paspoort geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker het gebruik van een Zuid-Koreaanse paspoort niet vermeldde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker antwoordde op de vraag op welke documenten hij reisde tijdens zijn missies naar het buitenland voor Foreign Co-operation, dat hij geen Noord-Koreaanse paspoorten gebruikte, dat hij tijdens zijn werk Chinese paspoorten gebruikte (gehoorverslag CGVS 29 november 2012, p. 5). Hoewel verzoeker tijdens zijn eerste gehoor reeds wees op zijn missies naar Japan en hoewel hij aldus gevraagd werd naar de documenten waarmee hij reisde, maakte verzoeker geenszins gewag van een (vals) Zuid-Koreaanse paspoort. Nadat verzoeker er ter gelegenheid van het tweede gehoor op wordt gewezen dat België onderzoek verricht naar Noord-Koreaanse asielzoekers door na te gaan, aan de hand van de gegevens in de databank van ex-Noord-Koreanen in Zuid-Korea, of de Noord-Koreaanse asielzoekers in België reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit bezitten, antwoordt hij op vraag of hij ooit een Zuid-Koreaanse paspoort heeft gehad, dat hij toen hij in Japan moest werken, zijn identiteit moest registreren bij zijn aankomst in de luchthaven of haven, dat hij zijn vingerafdrukken en ogen moest registreren en dat hij in dat geval een Zuid-Koreaanse paspoort gebruikte (gehoorverslag CGVS 10 juni 2013, p. 3). Gelet op het feit dat verzoeker letterlijk gevraagd werd op welke documenten hij reisde tijdens zijn missies naar het buitenland voor Foreign Co-operation, kan van hem verwacht worden dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, daar van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij coherente en volledige verklaringen aflegt en dit reeds van bij de aanvang van zijn procedure. Immers rust op de asielzoeker de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Gelet op het feit dat verzoeker letterlijk gevraagd werd op welke documenten hij reisde tijdens zijn missies naar het buitenland voor Foreign Co-operation tijdens het eerste gehoor, kan verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden dat het onderwerp gedurende het eerste gehoor slechts zeer summier behandeld werd. Het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor niet aangaf over een vals Zuid-Koreaanse paspoort te hebben beschikt, terwijl er uitdrukkelijk gevraagd werd met welke documenten hij reisde tijdens zijn missies, ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid met betrekking tot zijn verklaringen over zijn Zuid-Koreaanse paspoort. Verzoekers argumentatie dat hij tijdens het laatste gehoor betreffende het gebruik van de Zuid-Koreaanse paspoorten een gedetailleerde missie in Japan kon beschrijven, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen van de door hem vernoemde valse paspoorten kan voorleggen. Verzoekers verklaringen omtrent het niet kunnen voorleggen van deze paspoorten zijn niet coherent. Zo verklaart verzoeker tijdens het eerste interview dat hij nadat hij een bevel had voltooid, het paspoort terug gaf (gehoorverslag 29 november 2012, p. 5), stelt hij tijdens het tweede interview dat hij deze niet dacht nodig te hebben en de paspoorten verbrandde, dat hij moest (gehoorverslag CGVS 10 juni 2013, p. 3) en verklaart hij tijdens het derde interview dat het paspoort na de actie aan hen werd gegeven (gehoorverslag CGVS 14 november 2013, p. 3). Indien nog kan worden aangenomen dat verzoeker betreffende de valse paspoorten die hij gebruikte tijdens zijn missies aangaf dat hij deze diende terug te geven en met betrekking tot de valse Chinese paspoorten waarmee hij reisde wenste aan te geven dat hij deze verbrandde, nu uit het gehoorverslag van 10 juni 2013 blijkt dat verzoeker aangaf de paspoorten te verbranden nadat hij sprak over zijn reisweg - wat reeds een verregaande interpretatie is, daar duidelijk blijkt uit voorgaande vragen gesteld op 10 juni 2013 dat het gaat over alle paspoorten of minstens over de Zuid-Koreaanse paspoorten (gehoorverslag CGVS 10 juni 2013, p. 3) – dan nog komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt met betrekking tot wat met de paspoorten is gebeurd, nu uit het derde gehoor blijkt dat verzoeker met

betrekking tot een Chinees paspoort verklaarde dat hij het verborgen had in een berg in Dinant (gehoorverslag CGVS 14 november 2013). De vastgestelde incoherenties doen verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid betreffende de valse Zuid-Koreaanse paspoorten.

Waar verzoeker wijst op paragraaf 203 en 204 van het UNHCR Handboek betreffende het voordeel van de twijfel, wijst de Raad er op dat gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot het gebruik van de valse paspoorten, hem het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend. Immers blijkt uit de door verzoekers aangehaalde paragrafen dat, het weze herhaald, het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204), wat *in casu* niet het geval is.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent het gebruiken van een Zuid-Koreaanse paspoort ongeloofwaardig zijn, stelt de Raad vast dat, zelfs indien men ervan uitgaat dat verzoeker een Zuid-Koreaanse paspoort heeft en dat Zuid-Korea op die manier over zijn vingerafdrukken beschikt, wat hoogst ongeloofwaardig is, het hebben van een vals Zuid-Koreaanse paspoort waarbij zijn vingerafdrukken werden genomen, niet verklaart waarom verzoeker in een databank terug te vinden is van de tot Zuid-Korea genaturaliseerde Noord-Koreanen. Immers indien hij geregistreerd zou staan op grond van zijn vals Zuid-Koreaanse paspoort, dat volgens verzoekers verklaringen net werd aangemaakt om te voorkomen dat zijn Noord-Koreaanse nationaliteit aan het licht zou komen (gehoorverslag CGVS 10 juni 2013, p. 2, gehoorverslag 14 november 2013, p. 2), zou hij in elk geval niet voorkomen in een databank van de tot Zuid-Korea genaturaliseerde Noord-Koreanen.

Hoewel het hebben van een nationaliteit inderdaad niet automatisch betekent dat men ooit in het land is geweest, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de verklaring van verzoeker, waarin hij volhardt, dat hij nooit in Zuid-Korea is geweest, klemmt met de informatie verkregen van de Zuid-Koreaanse ambassade, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (stuk 20) en waaruit blijkt dat verzoeker genaturaliseerd is tot de Zuid-Koreaanse nationaliteit, hetgeen toch enige administratiefrechtelijke actie vanwege verzoeker impliceert, temeer de Zuid-Koreaanse staat alleszins over de vingerafdrukken van verzoeker beschikt en verzoeker zijn verklaring voor het aanwezig zijn van zijn vingerafdrukken in de databank van de tot Zuid-Korea genaturaliseerde Noord-Koreanen (terwijl hij nooit in Zuid-Korea zou zijn geweest), niet aannemelijk heeft gemaakt, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.12. Waar verzoeker nog voorhoudt dat kan getwijfeld worden aan zijn verblijf in Zuid-Korea, kan hij aldus, gelet op bovenstaande, niet gevolgd worden. Bovendien, in zoverre verzoeker er op wijst dat uit de informatie van de verwerende partij blijkt dat Noord-Koreanen bij aankomst in Zuid-Korea gescreend worden en pas vervolgens de nationaliteit krijgen, dat uit de documentatie blijkt dat Noord-Koreanen pas de nationaliteit verkrijgen nadat zij drie maanden hebben doorgebracht op een 'opvoedingsfaciliteit' waar zij een training en opvoeding krijgen, dat er ten aanzien van hem grote twijfels rijzen dat hij dergelijk opvoedingsprogramma effectief heeft gevolgd, dat verwezen kan worden naar het document vanwege het BCHV ter ondersteuning van de derde asielaanvraag, dat de heer L., expert Noord-Koreaanse vluchtelingen in Zuid-Korea, na zich langdurig te hebben onderhouden met hem, stelt dat hij geen idee heeft over Zuid-Korea (vrije vertaling van *'not have any idea about South Korea'*) en dat hij bepaalde woorden en uitdrukkingen gebruikt in het Zuid-Koreaanse niet begreep (vrije vertaling van *'He did not understand certain words and expressions used in South Korean'*), dat het vreemd is dat de heer L. tot dergelijke besluiten komt nu hij in elk geval een drie maanden durend opvoedingsprogramma zou hebben doorgemaakt alvorens de Zuid-Koreaanse nationaliteit te verkrijgen, dat het vrij onwaarschijnlijk is dat dit programma niet gericht zou zijn op een uitgebreide kennis over Zuid-Korea, dat deze vaststellingen, door de manier waarop tot besluitvorming wordt overgegaan, niet zomaar als ongeloofwaardig, subjectief of gesolliciteerd kunnen worden bestempeld, dat dient onderlijnd te worden dat hij steeds heeft betwist dat hij in Zuid-Korea zou zijn geweest, dat de verwerende partij deze gegevens niet in rekening bracht en vertrekt vanuit de premisse dat hij over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt en dus per se in Zuid-Korea is geweest en dat echter uit de informatie van de verwerende partij blijkt dat er in dat geval een intens opvoedingsprogramma werd gevolgd terwijl de bevindingen van de heer Lee eerder het tegendeel bevestigen, namelijk dat hij nooit in Zuid-Korea is geweest nu hij er geen kennis over heeft en zelfs bepaalde Zuid-Koreaanse begrippen niet kent, wijst de Raad er op dat uit de door verzoeker voorgelegde 'opinion letter' blijkt dat de heer L. aangaf dat hij gebaseerd op zijn vaststellingen, aanneemt dat verzoeker naar België is gegaan in een relatief korte periode en niet via Zuid-Korea, dat hij aanneemt dat veel Noord-Koreanen die momenteel in Europa zijn er gekomen zijn via Zuid-Korea waar ze toegang hadden tot informatie over het asielsysteem van de Europese landen zoals België, maar dat het erop lijkt dat verzoeker noch kennis heeft betreffende

asielsystemen, noch eerdere contacten heeft met andere Noord-Koreanen in België (vrije vertaling van: *'Based on this, I assume that he went to Belgium within a relatively short period of time and not via South Korea. I assume that many North Koreans who are currently in Europe have gone there through South Korea where they had an access to the information on the asylum system of European countries such as Belgium. But it seems that he has neither any knowledge about asylum system nor any previous contact with other North Koreans in Belgium'*). Om tot deze (subjectieve) conclusie te komen baseert de heer L. zich op de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag zoals blijkt uit de titel van het document *'Opinion Letter on Mr. S.-R. K. (...) 's Asylum Case'*. Gelet op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen voor het hebben van de Zuid-Koreaanse nationaliteit terwijl hij nooit in Zuid-Korea zou zijn geweest, kunnen verklaringen van verzoeker betreffende een verblijf in Zuid-Korea, gegeven in het kader van zijn asielrelaas in een onderhoud met de heer L., dan ook geenszins dienen om het niet verblijven in Zuid-Korea aannemelijk te maken.

2.13. Aldus heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat hij niet over de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou beschikken, noch dat hij nooit op Zuid-Koreaanse bodem is geweest.

Gelet op het feit dat verzoekers gegevens teruggevonden werden in de database van de tot Zuid-Korea genaturaliseerde Noord-Koreanen en dat verzoeker aanvaard dat zijn gegevens werden teruggevonden in de databank van Zuid-Korea, en gelet op het feit dat zijn verklaring voor het aanwezig zijn van zijn gegevens in de databank van Zuid-Korea en het beschikken over een Zuid-Koreaans reispaspoort niet kan weerhouden worden, kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering nooit in Zuid-Korea te zijn geweest en niet over de Zuid-Koreaanse nationaliteit te beschikken.

2.14. Derhalve dient zijn asielaanvraag afgewogen te worden ten opzichte van Zuid-Korea.

2.14.1. In zoverre verzoeker laat uitschijnen, in het kader van zijn verklaringen betreffende de aanwezigheid van zijn vingerafdrukken in de databank van Zuid-Korea, dat de Zuid-Koreaanse autoriteiten hem willen opsporen (*"Dus ik kan me voorstellen de mogelijkheid dat ze mijn identiteit hebben ontdekt en me willen te weten komen wie ik ben. En me willen arresteren, ze wille mij en ze willen mij nagaan"*, gehoorverslag CGVS 14 november 2013, p. 4), wijst de Raad er op dat verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, ingevolge naturalisatie beschikt over de Zuid-Koreaanse nationaliteit. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Noord-Koreanen bij aankomst in Zuid-Korea onderworpen worden aan een grondig veiligheidsonderzoek alvorens zij de Zuid-Koreaanse nationaliteit kunnen bemachtigen, om eventuele spionnen en andere mogelijke gevaren voor de nationale veiligheid van het land tijdig op te sporen. Gelet op het feit dat verzoeker ingevolge naturalisatie over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt, is verzoeker reeds onderworpen aan een veiligheidsonderzoek en werd zijn profiel niet strijdig geacht met de nationale veiligheid, zodat hij niet dienstig kan voorhouden dat ze hem willen nagaan en arresteren en ook niet aantoonst dat hij eventuele moeilijkheden met de Zuid-Koreaanse autoriteiten hoeft te vrezen.

2.14.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er redelijkerwijze getwijfeld kan worden aan zijn aanwezigheid in Zuid-Korea, aan enige screening van verzoeker en aan de persoonlijke afgifte van een paspoort, dat er aldus twijfels rijzen omtrent een 'terugkeer' naar Zuid-Korea nu hij er nooit is geweest, dat er in zijn geval dient stilgestaan te worden bij de mogelijkheid dat hij slechts formeel over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt en alsnog het risico loopt op screening en dus vaststelling van zijn werkzaamheden in Noord-Korea met de nodige gevolgen van vasthouding en refoulement en dat hij, die enkel formeel over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt, riskeert blootgesteld te worden aan enige vervolging aldaar wegens zijn activiteiten in Noord-Korea, waarbij hij verwijst naar het door hem toegevoegde artikel *"North Korean spies enter South Korea posing as defectors, says lawmaker"*, kan hij aldus niet gevolgd worden, nu reeds is gebleken dat niet kan getwijfeld worden aan zijn verblijf in Zuid-Korea en het beschikken over de Zuid-Koreaanse nationaliteit, zodat verzoeker reeds een 'screening' heeft ondergaan en zijn profiel, gelet op het feit dat hij de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft verworven, niet strijdig werd geacht met de nationale veiligheid, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

2.14.3. In zoverre verzoeker er op wijst dat Zuid-Korea een vijandig land is (gehoorverslag CGVS 14 november 2013, p. 9), dat hij leerde dat de politieke onderdrukking in Zuid-Korea harder is dan in Noord-Korea en mensen er moeilijker kunnen overleven, dat hij hoorde dat Zuid-Korea erg arm is, onder Amerikaans imperialisme gebukt gaat en wordt beschouwd als een land dat moet bevrijd worden van de Amerikanen (gehoorverslag CGVS 10 juni 2013, p. 2), beperkt hij zich tot algemeenheden en toont hij

niet aan dat er in zijn in hoofde een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat hij in geval van terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14.4. In zoverre verzoeker ter terechtzitting meent dat hij geen bescherming zal kunnen bekomen gelet op de “*Protection*”-wet, zoals blijkt uit het door hem voorgelegde documenten, wijst de Raad er op, daargelaten de vaststelling dat het door verzoeker neergelegde document niet vergezeld gaat van een aanvullende nota, dat het door verzoeker neergelegde document niet handelt over Noord-Koreaanse vluchtelingen die reeds gevestigd zijn in Zuid-Korea waarbij ze Zuid-Koreaanse documenten inzake het burgerschap kregen, doch wel over de vraag van dubbele nationaliteit, met name of Noord-Koreaanse vluchtelingen (die nog niet gevestigd zijn geweest in Zuid-Korea) beschouwd moeten worden als hebbende zowel de Noord-Koreaanse als de Zuid-Koreaanse nationaliteit, daar de Zuid-Koreaanse nationaliteitswetgeving de Zuid-Koreaanse nationaliteit lijkt toe te kennen aan de meeste personen geboren in Noord-Korea. Gelet op het feit dat verzoeker aldus, zoals blijkt uit onderhavig arrest, reeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft verworven en er aldus toch enige tijd moet verbleven hebben, is het door het voorgelegde artikel niet op hem van toepassing, zodat hij er niet dienstig naar kan verwijzen.

2.14.5. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvang van zijn asielaanvraag geen elementen van vrees voor vervolging ten aanzien van Zuid-Korea aanhaalde en tijdens het vervolg van de procedure geen andere elementen ten aanzien van Zuid-Korea aanhaalde dan de hierboven aangehaalde verklaringen, terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden indien verzoeker een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Zuid-Korea of indien verzoeker meent in geval van terugkeer een reëel risico op ernstige schade te lopen.

2.15. Betreffende de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde brief van het BCHV, wijst de Raad vooreerst naar wat aangaande de bijgevoegde ‘opinion letter’ werd gesteld onder punt 2.12. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het stuk en stelt dat zijn eerste weigering in hoofdzaak de geloofwaardigheid van zijn afkomst betrof en dat de nieuw door hem aangehaalde argumenten net wel zijn afkomst bevestigen, stelt de Raad vast dat verzoekers Noord-Koreaanse afkomst in onderhavig arrest niet wordt betwist.

2.16. Gelet op wat voorafgaat, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat hij in geval van terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.18. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

N. VERMANDER